

лія,» (6) Дълга была прѣпирнята съ Римлянытъ върху този предметъ; но най-подиръ са свършва съ пресъдата на патріаршескытъ прѣдставители: «Огсѣждамы, щото Българската земя, която отколъ са е наиѣрвала подъ грѣцка власть и е имала грѣцкы священници, и която язычеството откъснѣло отъ св. Цариградска църква, сега да ѝ са върне чрезъ христіанството.»

Съ този начинъ, на 3-ій марта 870 г. България са какъ съединила съ Въсточната църква. Борисъ пріелъ рѣшеніето на патріарсытъ и архіетископа Теофилакта, когото Игнатій му проводилъ. Папскійтъ легатъ (посланникъ) Гримоалдъ, склоненъ съ пары, оставилъ доброволно България. Недрѣстаннытъ протесты на папытъ, Адріана II и Іоанна VIII, заплашваніята върхъ грѣцкото духовенство въ България и отлаженіето, което тѣ произнесли надъ него, безбройнытъ имъ писма и жалбы до императора Василия, Игнатія, Бориса, до Българскытъ Велможи, нѣмали никакво дѣйствиє. Като разкъсалъ свръзката си съ Римъ, Борисъ са сближилъ съ Цариградъ по много отъ колкото по напрѣдъ, и по-много отъ колкото прѣдшественицытъ му; слабъ и нерѣшителенъ въ язычеството, той и въ христіанството слѣдува същата нерѣшително политика, склонява са ту на тѣзи, ту онѣзи страна. Той проводилъ сына си Симеона въ Цариградъ за образование: «тогози Симеона, хортува Италянскійтъ лѣтописецъ, нарекли, , сир. полвина Грѣкъ, защото той отъ дѣтинство са училъ въ Византія на риториката (сир. краснорѣчіето) Димостенова и на силлогизмытъ (сир. логиката) Аристотелевы. Грѣццятъ отъ своя старна мамѣли Българытъ съ разны почести: Императорьтъ нарѣкълъ Бориса свой духовенъ сынъ, Българскійтъ ар-

---

(6) Подробности виждь въ приложеніето на 17 брой отъ «българ. Книжицы» по исторіята на българытъ, стр. 39.